

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. E. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 13. 11. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023, č. j.
OAM-1496/BA-BA07-VL14-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 22. 10. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství police Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník (dále jen OPKPE Mělník). Žalobce byl následně dne 24. 10. 2023 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) a bylo s ním zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, neboť nepředložil ke kontrole žádný doklad, který by jej

opravňoval k pobytu na území ČR. Poté dne 27. 10. 2023 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 2. 11. 2023, č. j. OAM-1496/BA-BA07-VL14-PS-2023 dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 4. 2024.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby poukázal žalobce na nedostatečné posouzení možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Především v této souvislosti uvedl, že není známa žádná trestná či přestupková činnost žalobce, nevznikl ani důvod domnívat se, že žalobce nebude respektovat zvláštní opatření a neposkytne řádnou součinnost správnímu orgánu. Žalobce dále poukázal na své závažné zdravotní problémy, které činí jeho pobyt v zařízení pro zajištění cizinců trýznivým a nesnesitelným. Za příčinu svých úzkostných a depresivních stavů označil trauma, které utrpěl v zemi původu. Žalobce měl v Turecku poměr s ženou, která mu zatajila, že je vdaná. O jejich poměru se následně dozvěděl manžel jmenované. Od té doby mělo být žalobci opakovaně vyhrožováno smrtí. Dle názoru žalobce je na místě hovořit v souvislosti s touto skutečností o formě psychického násilí a zároveň o hrozbách násilím fyzickým. Po osobě s takto narušeným psychickým zdravím, jako právě v případě žalobce, nemůže být spravedlivě požadováno, aby snášela pobyt v podmínkách, které panují v zařízení pro zajištění cizinců. V důsledku přebývání v uzavřených a vcelku stísněných prostorách se má žalobci podstatně prohlubovat jeho úzkost a deprese, které zhoršuje zejména nedostatek možností pohybu a celkově depresivní prostředí zajišťovacího zařízení. Nad to má žalobce trpět záněty dutiny ústní a každý týden podstupovat pravidelnou antibiotickou léčbu. S přihlédnutím k výše uvedenému a k žalobcově nízkému věku, který jej činí ještě zranitelnějším, považoval žalobce za nutné, aby byl posuzován jako zranitelná osoba ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce v souvislosti s výše uvedeným navrhl, aby si soud jako důkaz vyžádal posudek psychoterapeuta docházejícího do ZZC Balková. *Dále žalobce uvedl, že zmíněnými problémy trpěl již v době, kdy došlo k jeho zajištění. Nadto se nyní jeho stav podstatně zhoršil a stal neúnosným právě v důsledku zajištění. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022-49.* Vzhledem ke všem výše uvedeným okolnostem byl žalobce přesvědčen, že pokud by měl možnost pobývat na základě zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v pobytovém středisku určeném žalovaným, jeho psychické rozpoložení a zdravotní stav by se zásadně zlepšily, protože by měl přístup ke svobodnému pohybu a nemusel by v takové míře čelit silným úzkostem a depresím, jakým čelí dnes a které jsou pro něj trýznivé a nesnesitelné. Žalobce rovněž spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve stanovení doby trvání zajištění. **V napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy o přiměřenosti využití maximální možné doby zajištění. Odůvodnění v této části rozhodnutí považoval žalobce za nedostatečné a nevypovídající o tom, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.** Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, již je ČR vázána. Z výše

uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 12. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce do ČR přicestoval nelegálně. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR nikdy nebylo v jeho plánu. Cílovou zemí, kam se chtěl žalobce dostat, bylo Německo. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až po zadržení PČR. V případě žalobce bylo proto důvodné se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně je pozdržet. Dále bylo dle žalovaného relevantní se domnívat, že propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce nemá v ČR žádné zázemí, majetek ani vazby a jak sám sdělil, jeho cílovou zemí bylo Německo. Ohledně námitek týkajících se postavení žalobce jakožto zranitelné osoby odkázal žalovaný na stranu čtyři napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a § 46a odst. 8 zákona o azylu a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že dne 22. 10. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE Mělník, když se pohyboval okolo osobního vozidla v blízkosti státní hranice se Spolkovou republikou Německo. Žalobce na žádost předložil platný cestovní doklad Turecké republiky, ale již nepředložil žádné platné vízum či povolení k pobytu na území ČR. Dne 23. 10. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 10. 2023 žalobce mimo jiné uvedl, že je svobodný, celá jeho rodina žije v Turecku. Z Turecka odcestoval, protože nechtěl zemřít. Za důvod svých obav označil vztah se starší ženou, o níž nevěděl, že je vdaná. Nyní se bojí jejího manžela a rodiny, vyhrožovali mu. Z Turecka vycestoval letecky dne 11. 10. 2023 do Srbska, odkud se do ČR dostal za pomoci jemu neznámých osob a po několikeré změně vozidel, která žalobce vždy nabírala na předem určených místech. Za cílovou zemi označil žalobce Německo. V neposlední řadě žalobce sdělil, že si byl vědom svých povinností pro vstup na území ČR a EU, přičemž tyto vědomě nerespektoval, následně dne 27. 10. 2023 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. Nejdříve se soud zabýval tím, zda byly v případě žalobce splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost podal až 5 dnů po zadržení Policií ČR). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý neoprávněný vstup a pobyt na území ČR bez povolení k pobytu; zahájené řízení o uložení správního vyhoštění a následné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, záměr cestovat do Německa s tím, že ČR žalobce pouze tranzitoval. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce přicestoval na území ČR minimálně přes území dalších dvou členských států EU, kde mohl svou žádost podat. Rovněž mohl žalobce přicestovat do EU zcela legálně, pouze později, a to z důvodu délky trvání vyřízení příslušných povolení (což

sám žalobce uvedl a taktéž sdělil, že nechtěl tak dlouho čekat a bylo by to dražší). Dle názoru soudu nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že žalobce pro vstup na území ČR využil služeb převaděče, přicestoval skrytým způsobem (z popisu cesty žalobce lze usoudit, že jeho přesun po státech EU probíhal skrytě – časté změny vozidla, přisedání na polní cestě a v lese) a především vyjádřil svůj záměr dostat se do Německa, jako své cílové destinace, s tím, že ČR pouze tranzituje. Takový přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným tvrzením o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní zášity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu dříve, zřejmě nepovažoval jím tvrzené důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomé cestování bez povolení ke vstupu a dalšímu pobytu na území ČR, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, cílová destinace Německo, využití služeb převaděčů, cestování skrytým způsobem) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přerušit kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR nebo pokračovat v cestě do cílové destinace a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uložení správním vyhoštění. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk do cílové destinace byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic neváže.
13. Dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu *„Zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“*
14. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu *„Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.“*
15. Žalobce považoval své zajištění v ZZC také nezákonným z důvodu, který spatřoval ve svém zdravotním stavu, nízkém věku a následcích, jež na jeho psychickém stavu zanechalo vystavení vážnému psychickému násilí, na jejichž základě měl být považován zranitelnou osobou. K uvedenému soud konstatuje, že splnění podmínek pro přiznání postavení zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, ještě tuto osobu a priori nevylučuje z aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (viz. § 46a odst. 3 zákona o azylu).

S ohledem na znění ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu postupoval žalovaný zcela v souladu s jeho smyslem, když k žalobci nepřistupoval jako ke zranitelné osobě ve smyslu výše uvedeného ustanovení. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 10. 2023 žalobce na otázku: „*Cítíte se fyzicky a psychicky způsobilý k sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení? Trpíte nějakou nemocí a berete nějaké léky?*“, odpověděl: „*Jsem zdravý a schopen výsledku. Drogy žádné neberu. Jsem pouze trochu nachlazen.*“ Žalobce sám vlastním zapříčiněním vyloučil příležitost, aby žalovaný mohl usoudit, zda je žalobce z nyní tvrzených důvodů skutečně osobou s vážným onemocněním či zda byl vystaven vážnému psychickému násilí. Rovněž věk žalobce, který ke dni jeho zajištění byl více jak 22 let a 4 měsíce, neodůvodňoval jeho eventuální zařazení mezi zranitelné osoby, neboť se již nejedná o nezletilého ani osobu věkově blízkou věku nezletilému. Žalovaným učiněné závěry tudíž hodnotí soud zcela v souladu se zjištěným stavem věci a odpovídajíc okolnostem případu. Přesto, aby soud dostal své povinnosti, již se žalobce dovolával na základě rozhodnutí NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022 – 49, zabýval se tvrzeními žalobce ohledně jeho zdravotního stavu a s tím souvisejícím zařazením žalobce mezi zranitelné osoby dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Avšak po zhodnocení celé situace a žalobcových tvrzení soud konstatuje, že naplnění podmínek zmiňovaného ustanovení v této části nevyplývá ani z nyní v žalobě tvrzených zdravotních problémů. Žalobcovy záněty dutiny ústní, kterým se žalobce nevyhne ani mimo ZZC, jistě nelze podřadit pod závažné onemocnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu či důvod, pro který by nebylo možné žalobce zajistit či mu mělo být přiznáno postavení zranitelné osoby. Nelze ani opomenout uvést, že uvedený zdravotní problém je v ZZC léčen formou léků a ze samotného tvrzení žalobce nevyplývá nutnost jakéhokoliv akutního zásahu či léčebné metody, která mu nemůže být poskytnuta v ZZC. Ve zmíněném případě rovněž není zřejmé, jak by žalobci pomohlo přemístění do pobytového střediska, jedné z forem zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobcův zdravotní problém je navíc léčen stejně, jako kdyby byl žalobce propuštěn ze ZZC. K žalobcem tvrzeným problémům pramenícím z vystavení vážnému psychickému násilí – úzkostné stavy a deprese ze stísněných prostor a omezených možností pohybu, soud konstatuje, že pakliže žalobce pociťuje deprese, má k dispozici v ZZC služby sociálního pracovníka, psychologa či eventuálně i psychiatra, kteří mu s tímto stavem mohou pomoci. Dále soud konstatuje, že žalobci je umožněno se pohybovat v rámci areálu ZZC volně bez omezení (omezení volného pohybu představuje pouze vnitřní řád, který platí pro každého zajištěného cizince). Proto opět nelze seznat, že by se jednalo o takové závažné onemocnění, pro které by žalobce nemohl být zajištěn v ZZC či mu mělo být přiznáno postavení zranitelné osoby. Jelikož žalobce nepředložil nyní ani v průběhu správního řízení žádné důkazy prokazující jím tvrzený zdravotní stav či vystavení vážnému psychickému násilí, přičemž jeho námitky v tomto směru jsou velmi obecné bez bližšího rozvedení možných negativních dopadů či sdělení, jak přesně by mělo žalobci pomoci uložení zvláštního opatření, není možné jinak než dojít k závěru, že žalobcův zdravotní stav neodůvodňuje přiznání postavení zranitelné osoby. Pobyt žalobce v Pobytovém středisku nenabízí vyjma možnosti svévolně toto středisko opustit nic, co by ho jinak významně odlišovalo od ZZC. Na tomto místě soud rovněž vyjadřuje svůj názor stran účelového tvrzení žalobce v tomto směru, neboť je mu z úřední činnosti známo, že v současné době zajištění cizinci často po zajištění uvádějí stejné důvody podání žádosti a následné zdravotní problémy, pro které je nelze zajistit, aniž by tyto zdravotní problémy uvedli dříve, ač byli na svůj zdravotní stav tázáni. Nad to soud dodává, že žalobce se v současné situaci zajištění nachází primárně z důvodu svého protiprávního počínání při vstupu a setrvání na území ČR, které bylo popsáno již výše. Je proto zcela v souladu s legitimním očekáváním, že žalobce bude povinen

snést určité nepohodlí, které v tomto případě spočívá právě v omezení osobní svobody a s tím souvisejícími následky.

16. Soud upozorňuje žalobce, že v řízení o žalobě dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je soud vázán předloženými důkazy, pakliže tedy žalobce odkazuje na posudek psychoterapeuta, byl povinen ji sám předložit. Není povinností soudu, aby za žalobce dohledával důkazní prostředky v jeho prospěch, když mu nebránilo nic v tom je předložit po vynaložení vlastního situací přiměřeného úsilí. Soudní řízení v této věci je vedeno podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, které je ovládáno zásadou projednací, nikoliv zásadou vyšetřovací. Pakliže tedy má žalobce v úmyslu předložit jakékoliv důkazy na podporu svých tvrzení, je tak povinen učinit sám. Uvedené rovněž sleduje zásadu hospodárnosti řízení a zásadu rovnosti účastníků před soudem, neboť by bylo v přímém rozporu s uvedenými zásadami, aby soud dohledával a prováděl důkazy ve prospěch pouze jednoho z účastníků. Své případné podklady může žalobce předložit soudu. Nad to považuje soud za nutné podotknout, že žalobce ani nekonkretizoval z jakého data je dovolávaný posudek či kdo ho vypracoval. Již tato neidentifikovatelnost posudku znemožňuje jeho eventuální vyžádání.
17. Pakliže žalobce očekával stejný výsledek jako v jím citovaném rozhodnutí NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 259/2022 – 49, zdůrazňuje soud to, že oproti žalobci citovanému rozhodnutí, byla situace žalobce významně odlišná. V citovaném rozhodnutí žalobkyně doložila zdravotní dokumentaci jednak ze země původu, kde již pro své zdravotní problémy vyhledala odbornou pomoc a následně předložila i zdravotní dokumentaci z vyšetření podstoupených v ČR. V případě žalobce ani k jednomu z uvedeného nedošlo, a proto nelze očekávat stejný výsledek.
18. Ze shrnutí výše uvedeného vyplývá, že žalobcovy zdravotní i psychické potíže jednak nedosahují takové intenzity a závažnosti, aby odůvodňovaly přiznání postavení zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu či by mu bránily v zajištění v ZZC a jednak nepředložil žalobce žádné důkazy, které by prokázaly jím tvrzené zdravotní problémy či vystavení vážnému psychickému násilí takové intenzity. Současně soud konstatuje, že v ZZC je žalobci poskytována dostatečná a odpovídající lékařská i jiná případná odborná pomoc v boji s jeho zdravotními i psychickými potížemi.
19. Rovněž námitku žalobce týkající se délky jeho zajištění soud neshledal důvodnou. Žalovaný se v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce v maximální zákonem stanovené lhůtě 180 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Ač se jeví odůvodnění délky trvání zajištění stručné, je z něj přesto patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení maximální délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.

20. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
21. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. prosince 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně